

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a Mgr. Jana Jiráka, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **V. T. T. L.**, narozena dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, 110 00 Praha
1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, Poštovní schránka
155/SO

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2021, č. j. MV-172802-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou doručenou ke Krajskému soudu v Brně dne 26. 1. 2022 domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) ze dne 20. 12. 2021, č. j. MV-172802-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), č. j. OAM-62395-57/ZM- 2019 ze dne 29. 9. 2021 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyni zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle ustanovení § 44a odst. 11 ve spojení s § 46 odst. 6 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna závažná překážka pobytu žalobkyně na území v podobě výkonu nelegální práce, která byla spatřována v místu výkonu práce, které bylo v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobkyně se podanou žalobou zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení spolu s povinností zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.
4. Žalobkyně namítá, že dle ustálené judikatury je povinností správních orgánů rozhodovat dle aktuálního skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, přičemž v době vydání rozhodnutí žalobkyně řádně plnila účel jejího povolení k pobytu a vykonávala práci na pracovní pozici uvedené v centrální evidenci volných pracovních míst obsažitelných držiteli zaměstnaneckých karet. Dle žalobkyně se žalovaná nevypořádala s otázkou závažnosti potenciálního výkonu nelegální práce, jelikož závažnost porušení veřejného zájmu tvrzenou nelegální prací dovodila pouze z doby jejího trvání. Žalobkyně konstatuje, že vykonávala práci v místě, které jí nařídil její zaměstnavatel, aniž by věděla, že by tímto jednáním mohla porušovat právní předpis.
5. Mezi žalobní body žalobkyně řadí nesprávné posouzení aktuálního skutkového stavu, nedostatečné vypořádání žalované s otázkou závažnosti potenciálního výkonu nelegální práce, zdůrazňuje přepjatý formalismus a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Celkově má žalobkyně za to, že žalovaná nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení, nesprávně vyložila právní normy, nevypořádala se dostatečně s odvolacími námitkami žalobkyně a jedná se tak o nezákonné a nepřezkoumatelné rozhodnutí.
6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě trvá na tom, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí byl dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Žalovaná plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K přepjatému formalismu žalovaná konstatuje, že se jedná o řádnou interpretaci a aplikaci příslušných právních předpisů. Opakovaně uvádí, že žalobkyně prokazatelně dlouhodobě a neoprávněně vykonávala zaměstnání v Postřelmově (v Olomouckém kraji), tedy na místě odlišném, než bylo povoleno zaměstnaneckou kartou, což byl Uherský Brod (ve Zlínském kraji). Přičemž test trhu práce, který předcházel vydání zaměstnanecké karty, byl proveden u zaměstnavatele právě pouze ve vztahu k Uherskému Brodu, neboť tam ohlásil zaměstnavatel RIAR, s.r.o. volné pracovní místo.
7. Žalovaná dále uvádí, že žalobkyně dne 31. 1. 2022 podala u správního orgánu prvního stupně žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu jako manželka občana České republiky, přičemž tato žádost byla podána až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná zdůrazňuje,

že napadeným rozhodnutím nemohlo být nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť žalobkyně disponovala možností řešit svůj další pobyt na území prostřednictvím žádosti o udělení jiného pobytového oprávnění, které využila.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování. O žalobě rozhodl soud po provedeném jednání a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Procesní námitky

10. Žalobkyně namítá rozpor rozhodování správních orgánů s aktuálním stavem ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud neshledal námitku důvodnou. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně obdržel dne 2. 9. 2020 protokol o kontrole Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj (dále jen „OIP“) č. j. 11672/10.72/19-20, sp. zn. I10-2019-1484 ze dne 15. 6. 2020, který byl vypracován na základě provedené kontroly ve dnech 25. 4. 2019 a 21. 5. 2019 u tehdejšího zaměstnavatele RIAR s.r.o. (dále jen „zaměstnavatel“) žalobkyně. Z protokolu o kontrole bylo zjištěno, že žalobkyně nejméně v období od 1. 1. 2019 do 25. 4. 2019 vykonávala pro zaměstnavatele práci Pomocného dělníka ve výrobě na adrese Tovární 182/2, 789 69 Postřelmov, přičemž zaměstnanecká karta žalobkyně byla vydána pro pracovní místo u zaměstnavatele v místě Uherský Brod.
11. Jak uvádí žalobkyně v žalobě, správní orgány musí dodržovat znění zákona. Rozhodnutí orgánu prvního stupně tudíž má a musí reflektovat skutkový a právní stav v době vydání předmětného rozhodnutí. Jak uvádí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79: *„Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního soudnictví, jak vyplývá, například z rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh.A. 5975/26.“* V rozsudku ze dne 18. 3. 2021, č. j. 10 Azs 81/2020-44, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„[s]právní řád tuto otázku výslovně neupravuje, z jeho jednotlivých ustanovení (např. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4) však implicitně vyplývá, že správní orgán vychází při vydání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde je v době jeho rozhodování, totéž platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“*
12. Soud však zdůrazňuje, že každé správní rozhodnutí, kterým vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost účastníka řízení je individuální a zásadní je meritum věci. Jak uvádí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. 7 Azs 29/2016: *„Výše uvedené obecné pravidlo pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav, ovšem nelze absolutizovat. Rozhodující je totiž především to, jaká skutečnost má být zkoumána. Má-li být posuzována skutečnost, která se odebrala v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá. Je-li například důvodem rozhodnutí o žádosti chování žadatele předcházející podání žádosti (např.*

spáchání trestného činu), nemusí být nijak významné, že se žadatel po podání žádosti již chová jinak (tj. trestnou činnost nepáchá). Je tedy nutno vždy zkoumat povahu skutečnosti, jejíž hodnocení zákon požaduje.“

13. Ve věci žalobkyně je tak zřejmé, že se posuzovala situace, která trvala v minulosti, a správní orgány na ni musely reagovat, jelikož se jednalo o porušení povinnosti žalobkyně. V tomto konkrétním případě tak nelze ani posuzovat situaci aktuální, neboť je zcela evidentní, že situace v době rozhodování správního orgánu bude odlišná od doby, kdy bylo žalobkyni jednání v rozporu se zaměstnaneckou kartou vytknuto. V uvedené věci je také zcela logické, že žalobkyně reagovala na provedenou kontrolu a svůj stav se snažila dát do souladu s právní normou. To, že v tomto konkrétním případě tak v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla situace diametrálně odlišná od doby konání předmětné kontroly, nemění nic na tom, že správní orgán je povinen zahájit správní řízení, zkoumat povahu skutečnosti, vyhodnotit veškeré známé skutečnosti a vydat rozhodnutí.
14. Námitku týkající se jednání v rozporu s aktuálním stavem ke dni vydání rozhodnutí nelze považovat za důvodnou.

Závažnost výkonu nelegální práce a míra zavinění

15. Žalobkyně dále brojí proti závažnosti potenciálního výkonu nelegální práce a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu týkající se intenzity porušení veřejného zájmu výkonem nelegální práce. Přičemž žalobkyně zdůrazňuje, že celou dobu vykonávala přesně tu pracovní činnosti – pomocný dělník, pro kterou jí byla vydána zaměstnanecká karta a odpovídala po celou dobu stejnému zaměstnavateli a narušení veřejného zájmu tak mohlo být pouze bagatelní.
16. Zákon o pobytu cizinců ve svém ustanovení § 44a odst. 11 uvádí, že: *„Ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží...je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e)..."*
17. Ustanovení § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zní: *„Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“*
18. Ustanovení § 46 odst. 6 písm. e) zákona o pobytu cizinců: *„...Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá...e) pokud cizinec vykonával nelegální práci..."*
19. Zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, v ustanovení § 5 písm. e) 2. definuje nelegální práci jako práci vykonávanou cizincem v rozporu se zaměstnaneckou kartou.
20. Žalobkyně odkazuje v žalobě na judikaturu související s ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která je zcela neaplikovatelná v této situaci, jelikož ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) se týká neudělení dlouhodobého víza, přičemž meritum věci je u žalobkyně posouzení, zda její zaměstnanecká karta bude zrušena z důvodu nelegální práce. Na základě znění zákona je zřejmé, že správní orgán nemá jinou možnost, než postupovat dle výše uvedených ustanovení a zaměstnaneckou kartu zrušit bez možnosti správního uvážení. V tomto případě nemůže ani posuzovat neurčitý právní pojem, jelikož definice nelegální práce je zcela konkrétní a zákon obsahuje taxativní výčet důvodů pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty. Žalobkyně plnila účel práce dle zaměstnanecké karty, avšak

rozpor spočíval v místě výkonu práce. Nelze tak hovořit ani o aplikaci ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců týkající se neplnění účelu pobytu.

21. Z ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců plyne, že zaměstnanecká karta je navázána na pracovní pozici uvedenou v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. Zaměstnanecká karta je tak navázána na určitou konkrétní pracovní pozici u určitého konkrétního zaměstnavatele v určitém místě. Je nutné zdůraznit v tomto konkrétním případě především to, že se jedná o různá místa v různých krajích, kde může být situace zcela odlišná, co se týče zaměstnanosti. Jak je již výše uvedeno, test trhu práce, který předcházел vydání zaměstnanecké karty, byl proveden u zaměstnavatele pouze ve vztahu k Uherskému Brodu, neboť tam ohlásil zaměstnavatel volné pracovní místo.
22. Z výše uvedeného vyplývá, že poměření závažnosti zde není na místě. Zákon stanovuje základní pravidla, která nebyla ze strany žalobkyně dodržena. Přestože se jedná o výkon práce u jednoho zaměstnavatele, nebyl vykonáván ani na základě soukromoprávního institutu (např. dohoda o přeložení, výjezd apod.) či na základě odsouhlasené změny místa výkonu práce v rámci zaměstnanecké karty.
23. Co se týče samotného zavinění, je nepochybné, že žalobkyně vykonávala práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou. Případná neznalost zákona neomlouvá ani žalobkyni, byť je cizinkou. Svého nezákonného jednání si mohla a měla být vědoma.
24. Námitku žalobkyně týkající se závažnosti protiprávního jednání a zavinění tak soud shledává nedůvodnou.

Přepjatý formalismus

25. Žalobkyně spatřuje v napadeném rozhodnutí přepjatý formalismus. Jak správně žalobkyně uvádí, je třeba při nalézání práva vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu. Není však zřejmé, v čem konkrétně přepjatý formalismus žalobkyně spatřuje, lze se pouze domnívat, že jej spatřuje ve výkladu a aplikaci právního předpisu. Z výše uvedeného je však zřejmé, že správní orgány pouze dodržovaly postup stanovený zákonem, přičemž veškeré okolnosti interpretovaly. Jednaly na základě získaných podkladů a s konkrétním případem se dostatečně seznámily a objasnily všechny skutečnosti. Na základě zjištěných faktů aplikovaly příslušný zákon a jednotlivá ustanovení.
26. Žalobkyně dále konstatuje, že jako manželka občana České republiky má nárok k volnému přístupu na trh práce bez jakéhokoli omezení.
27. Soud dává za pravdu žalobkyni, že jako manželka občana České republiky má nárok na to, aby vykonávala práci bez omezení (v rámci platných právních norem), avšak v případě, kdy žalobkyně pobývala na území České republiky na základě zaměstnanecké karty, její status se posuzuje dle platného povolení k pobytu. Žalobkyně, v této konkrétní situaci nemůže zaměňovat dva různé instituty, na základě kterých je možné vykonávat práci na území.
28. Taktéž námitku týkající se přepjatého formalismu soud nepovažuje za důvodnou.

Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí

29. Co se týče námitky nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud se ztotožňuje s vyhodnocením žalované ve vztahu k uvedené námitce. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla: „*nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jejího života v rámci řízení před správním orgánem I. stupně namítala, přičemž*

tento se jimi zabýval a vzhledem k důvodu zamítnutí žádosti shledal dopady rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života přiměřenými. Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že sama účastnice řízení u výsledku uvedla, že u svého manžela nebydlí a pouze za ním dojíždí, když má volno v práci. U výsledku bylo též účastnici řízení sděleno, že pokud má na území ČR manžela s českým občanstvím, může si podat žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu, což účastnice řízení neudělala. Účastnice řízení v odvolání dále uvedla, že si po dobu pobytu na území ČR od ledna 2018 vytvořila rozsáhlé sociální a ekonomické zázemí.“ Ze spisového materiálu navíc vyplývá, že rodina žalobkyně žije ve Vietnamu. S ohledem na spisový materiál a napadené rozhodnutí tak zdejší soud nedospěl k závěru, že by se jednalo o takový zásah do soukromého a rodinného života, aby se jednalo o exces nebo neúměrnost ve vztahu k aktuální situaci žalobkyně. Žalovaná i správní orgán prvního stupně se případným zásahem do rodinného života žalobkyně dostatečně zabývaly, a to v souladu s právní normou, judikaturou a právní praxí.

30. Nad rámec soud uvádí, že rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty není rozhodnutím, které by stěžovatelku bezprostředně nutilo opustit Českou republiku. Žalobkyně má možnost požádat o jiný pobytový titul s ohledem na uzavřené manželství s občanem České republiky.
31. Soud dále poukazuje na neurčitost a obecnost samotných námitek žalobkyně, která uvádí, že žalovaná nesprávně posoudila zjištěné skutkové okolnosti, avšak konkrétně neuvádí, v čem tuto nesprávnost spatřuje. Přičemž na základě výše uvedeného je zjevné, že napadené rozhodnutí se dostatečně vypořádalo s námitkami žalobkyně a na základě spisového materiálu správní orgány (nejen odvolací, avšak i správní orgán prvního stupně) zhodnotily veškeré důkazy v souladu s právní normou a argumentačně podložily závěr, ke kterému dospěly a který byl jednoznačný.

Nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí

32. Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31, uvedl k nepřezkoumatelnosti následující: „O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námítky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38). [12] Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu není nepřezkoumatelné, pokud je odpověď na dílčí odvolací námitku alespoň implicitně obsažena ve vypořádání jiné námítky nebo pokud správní orgán postaví proti námitkám vlastní ucelenou argumentaci, vedle níž námitka neobstojí. Zbývá dodat, že o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní.“ S ohledem na výše uvedené soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí se žalovaná zabývala dostatečně odvolacími námitkami, zdůvodnila své úvahy a předložila konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci

žalobkyně. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobkyně i konkrétní úvahy žalované. Napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné.

33. Žalobkyně dále uvedla, že je napadené rozhodnutí nezákonné s ohledem na nepřiléhavý způsob aplikace zákonných ustanovení. Ze znění zákona je zřejmé, že byla aplikace jednotlivých ustanovení přiléhavá, přičemž žalobkyně neuvádí, jaké ustanovení by dle jejího názoru mělo být užito. Rozhodnutí se stává nezákonným v případě, že je vydáno v rozporu s právním předpisem. Správní orgány jednaly v souladu se zákonem a soud nespátřuje v provedených úkonech či posouzení a aplikaci na konkrétní případ namítanou nezákonnost.

IV. Shrnutí a náklady řízení

34. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
35. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. ledna 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu